

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Leues suspicionum caussæ quàm grauis mali sint caussa, in exemplo
annuli S. Itæ ostenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Quam maxima existit salus,

Cum uxor cum viro non dissideat.

Quartum est, cum hi sint effectus grauissimi, & alij complures, causas tamen plerasque iræ esse longè leuissimas; vt hic fuit, in Ludouico, scriptio litterarum, nunciij imprudentia; epistola commutatio. Et in alijs grauissimarum suspicionum, quam causæ sunt? Diſterium, iocus, risus, nutus, alterius detractio, narratio deprauata. Et irascuntur non solum hostibus, & inimicis, sed familiaribus, qui eis seruiunt, & amicis, qui coniunctissimi sunt; loco dilectionis, loco beneficiorum. Qui irascuntur? *Maxime irascitur auarus dispensatori, gula deditus coco; zelotypus uxori, ambitiosus maledicenti; semiebriy, & natura cholericis, ac qui consuetudine irasci didicerunt.* Depone iram, mitte gulam; zelum eijce; ambitionem execrare; ebrietatem vitæ naturam doma, & consuetudinem consuetudini oppone; sic vinces.

IV.

S. Hieronymus
ep. 2. ad Ne-
potianum.

Quintum, quod maximè hic ad rem pertinet, est, vt coniuges, ne minimam quidem dent causam aliquid de se suspicandi; multò autem magis caueant, ne, ob minimam causam, de altero suspicentur. Minimam causam etiam vitandas esse, docuit S. Hieronymus, cuius sunt illa: *Crebra munuscula, & sandariola, & fasciolas, & vestes ori applicitas, ac degustatos cibos, blandasq; & dulces litterulas, sanctus amor non habet.* Nocuit multis, aspici: nocuit, salutari: nocuit, nominasse suspectum: nocuit donum misisse, aut visam esse, quasi misisset: nocuit aliquid perdidisse, quod apud alterum videretur. S. Ita anulum digito exutum deposuerat, quem rapuit de fenestra auis, inuenit is, qui marito Itæ à stabulis erat, & velut fortunæ symbolum digito insertum gestauit. Hunc vbi vidit herus, crimen suspicatus, equo ad caudam seruum alligari iussit, atque raprum distrahi; coniugem verò è Tokhenburgensi arce, ac turri, quæ præaltæ rupi erat imposita præcipitavit innocentem; quam ille quidem elisam est arbitratus, Angeli verò susceperunt cadentem, atque, ceruo prælucente, in eremum perduxerunt, Christo sanctiùs, quàm marito, seruituram. Ita Deus præco-
cis iræ delictum, & iniustam suspicionem, deduxit in occasio-
nem

nem vitæ sanctioris. Quantum postea erroris sui virum pœnituit, quando, inter venandum, in cælestem hanc prædam incidit? Sed serò fundit lachrymas crocodilus. Itaque intellexit tandem, & agnouit, se ipsum quoque nimis præcipitem fuisse, in coniuge præcipitanda.

Quod & alteri illi contigit. Anno Christi 1528. Basileæ civis quidam cetera honestus, & locuples, Christophorus Bongartnerus, in eo solùm culpæ non expers, quòd vxorem suam, de adulterio suspectam haberet, nullo sufficiente argumento. Addidit vel casus, vel Orcus nouam suspicandi ansam. Quippe eam suspicionem auxit; quòd in famuli sui indusio ligulas sericas inuenerit, quas suas esse nouerat. Adit vxorem ira atque indignatione commotus; extorquet vi ab ea, vt fateatur, se cum famulo rem habuisse: id si faciat, promittit impunitatem: sin neget, præsentem minatur mortem. Illa fatetur, quod non fecerat, sed mox fugit ad sörorem in pagum. Attamen amicorum rogatu mulier conciliata marito redijt ad ædes illius. Ea nocte fertur ad commune admissa cubile. Atqui verò, altera die, quæ erat Dominica, ablegatâ famulâ, & liberis, ex priore coniuge susceptis, primùm grauidam vxorem confodit. Inde filiam vix quadrimam interemit. Mox epistolam scripsit ad senatum, & ter inuocato nomine IESV, è summa ædium suarum parte se præcipitem dedit, fractis ceruicibus. Epistola illa continebat, quid, & quo animo fecisset. Porrò de eo licet mortuo, graue est sumtum supplicium; & corpus eius fractis ossibus sublimi rotæ impositum. Animam, quis dubitet in infernum cecidisse? Qua de causa, in quantam iste se coniecit calamitatem? Ligula eum serica mouit, quam suam fuisse putauit: quasi non alia illi similis emi potuisset? aut illa ipsa ab hero amissa, à famulo quiverit inueniri?

Nimirum zelotypia perturbationum omnium est truculentissima, quæ ita iudicium euertit hominis, vt ex musca faciat elephantem, omniaque habeat, quæ circa vxorem aguntur, suspecta; tantoque maior est hæc perturbatio, quanto intemperantior amor, ex quo originem trahit. Quò enim vehementius aliquid amatur, eò contentius repellit, quidquid ei vel

LII 2

contra-

V. Surius in Chron. ad an. 1528.

VI